

Оберіг локомотивного депо Тернопіль

У локомотивному депо Тернопіль за кошти ветеранів залізничного транспорту та працівників депо збудовано капличку, яку на другий день Зелених свят освятили священики. На урочистій події, крім керівництва депо та профкому, були присутні і залізничники, і ветерани залізничного транспорту, і люди, які мешкають у сусідніх із депо будинках.

Ідея спорудження на території депо каплички із постаттю Богородиці виникла у працівників депо ще минулого року, у рік 1020-ліття хрещення Русі, тоді також на свято посвячення у машиністи в депо запросили священиків. Із чутками про реконструкцію депо ця ідея на якийсь час відійшла на другий план. Та бажання людей мати в депо капличку було настільки велике, що врешті вирішили збудувати її за власні кошти.

Голова ветеранської організації депо Антон Вацик заручився підтримкою керівництва підприємства, спільно вибрали найоптимальніше місце – на-

прикінці кипарисової алеї, поблизу ідальні депо.

Як голова комітету з будівництва каплички, Антон Петрович найперше звернувся до членів ветеранської організації з пропозицією підтримати цю ідею. Через тиждень у касу депо було здано 500 гривень пожертвувань від ветеранів та пенсіонерів депо. Та цих коштів було надто мало, аби можна було розпочати роботи. Тож голова ветеранської організації вирішив навідатися на нараду керівного складу депо, аби попросити керівництво долучитися до побудови каплички. Невдовзі до 500 гривень додалися пожертвування працівників депо, і загальна сума вже становила понад 10 тисяч гривень. Робота зі зведення каплички закипіла.

Оскільки першими погодились "відірвати" від пенсії частину коштів ветерани, то про них варто розповісти окремо. Роман Курило, Євген Рубаха та Степан Кінзерський одразу здали по сто гривень. Роман Миколайович Курило

нині прикутий до ліжка, все ж не міг не долучитися до такої доброї справи. Навіть у тому, чому його жертва становить сто гривень, є своє пояснення. У 1944 році пан Роман був призваний служити в армію у залізничні війська в Сибір, де прокладав залізничну колію. Через організовану ним підпільну групу ОУН його кинули у камеру смертників, де йому довелося сидіти довгих 100 днів. Та на 99-й день перед виконанням вироку уві сні йому явилася Матінка Божа і сказала: "Не бійся, я тобі допоможу". Наступного дня його викликали в тюремну канцелярію й повідомили, що його справа переглянута – смертну кару замінено каторжними роботами. Відтоді цифра сто стала для нього символічною. Роману Миколайовичу таланило й далі – після смерті Сталіна потрапив під амністію і, таким чином, залишився живим. Але той сон, допомога Богородиці, донині живе у його пам'яті. Інший ветеран, заслужений працівник транспорту, почесний залізничник Євген Рубаха – учасник бойових дій Великої Вітчизняної війни, прийшов у депо після демобілізації у 1946 році й працював тут усе своє трудове життя. Степан Кінзерський працював у депо з 1945 року, на його долю випав нелегкий період відбудови депо.

До виконання земляних робіт, укладання фундаменту каплички залучалися працівники будівельно-ремонтної групи депо, якими керує Олег Ничик. Ще восени встигли закупити весь матеріал – плитку під мрамур, бляху, саму фігуру Богородиці, ангелів для колони

тощо. Коли ж постало питання, хто виконуватиме всі роботи, задумалися, адже фахівці запросили таку ціну, що зібраних коштів не вистачало. Та у депо не бракує майстрів із золотими руками, які можуть зробити що завгодно. Ярослав Драгушак – прекрасний столяр – виконав з дерева каркас для двох куполів і хреста, Мирослав Гулька виготовив такий хрест, як на образі святого Володимира Великого. Пан Мирослав, узявся за роботу, не зважаючи на те, що ще не пройшов повний курс реабілітації після операції на ноги. Працювали майстри у позаробочий час – по п'ятницях і суботах.

Незважаючи на те, що освячення каплички відбувалося у вихідний, якраз у день Святого Духа, на цю подію прийшли близько 250 працівників та ветеранів депо і мешканців мікрорайону. Капличку освятили два священики греко-католицької церкви – ігумен отець Петро із церкви Успіння Пресвятої Богородиці та отець Іван із церкви Святої Трійці, отці Григорій

і Богдан із Святотроїцького Духовного Центру імені Данила Галицького Київського патріархату.

– Коли отець Петро та отець Григорій, взявши в руки хрест, цілували його, це викликало у всіх душевний трепет, відчуття єднання греко-католицької і православної церков. На серці було радісно і святково, багато хто з присутніх навіть не стримав сльози, – розповідає Антон Вацик. – Відтепер робота в депо починатиметься і закінчуватиметься молитвою до Богородиці.

Окрім каплички, милує око й клумба з квітами, яку обладнали та опікуватимуться нею надалі завідувача ідальнею Марія Мінзак зі своїми підлеглими і працівниця хімічної лабораторії Анна Кульчицька.

Які б зміни не торкалися депо, капличка із постаттю Богородиці, збудована за народні кошти, стоятиме на території залізничного підприємства як оберіг від усього лихого.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото Антона ВАЦИКА

Стрийська дистанція колії: і в дощ, і в холод, і у спеку...

(Закінчення. Поч. на 4 стор.)

Шум техніки та поїзди, які часто проходять по сусідній колії, не сприяють спілкуванню. Але кращих умов для розмови не буде, тому доводиться використовувати цю можливість. Колійний майстер Тухляньського околodку Михайло Мечержак, батько якого працював тут бригадиром колії, задоволений, що завдяки масштабним ремонтам, які проводяться за останні три роки, колія в горах суттєво оновлена. За цей час серйозно оновився колектив – нині в бригадах працюють монтери колії віком від 26 до 35, найстарші – до 42 років. Колійники дорожать роботою, бо вона – недалеко від дому. Всі три бригади його околodку того дня працювали на перегоні, тож можна було з ними поговорити.

Сигналіст Ганна Галь – єдина жінка на перегоні – ретельно виконувала свої обов'язки й згадала, що їй довелося не один рік тяжко відпрацювати монтером колії

– Жінок на колії колись працювало багато, особливо у гірській місцевості, –

розповіла вона. – Нелегко було, бо тоді не було такої колійної техніки як зараз.

Старший робітник Іван Гнидин всього чотири роки працює в дистанції колії. За фахом – автослюсар, родом зі Стрийщини. П'ять років тому одружився, переїхав жити до Тухлі, звідки родом його дружина. Тесть, який працював на залізниці, порадив йому піти працювати монтером колії. Послухав і не шкодує – до роботи п'ять хвилин пішого ходу.

– Якби не фінансова криза, то все було добре, – признається він. – Але сподіваюсь, що все це минеться.

Такої ж думки Ігор Плетяк, який навчається в профтехучилищі на бригадира колії, а зараз проходить практику на дванадцятому околodку. Його прийняли на посаду монтера колії і молодий чоловік, батько якого працював кочегаром в котельні станції Лавочне, зможе самотужки заробити грошей.

– Після захисту диплому я із задоволенням працював би в Стрийській дистанції колії, – говорить Ігор Плетяк, – тільки б узяли.

Він планує заочно вчитись за фахом у вищому навчальному закладі.

Задоволений працею в колійній машинній станції №198 і колійний майстер Вадим Смерековський. Заочно закінчив Чернівецький технікум залізничного транспорту, працює тут десять років.

– Особливо до вподоби вахтовий метод роботи, – каже Вадим Смерековський. – Це дуже зручно, адже в основному в нас працюють люди з села, то є можливість і вдома щось зробити, і грошей заробити.

...Сонце хилилося до заходу, наближаючись до верхівок смерек. Закінчувався ще один трудовий день у колійників Стрийської дистанції колії. А завтра їх знову чекає робота на перегоні, за будь-якої погоди – спеки чи холоду, дощу чи вітру.

– Не забудьте написати, що як і торік, профспілка дбає про те, щоб у нас під час "вікон" була мінеральна вода, – підказали мені на прощання колійники.

– А чи є у вас скарги на якість спецодягу та спецвзуття, чи маєте належний

інструмент для роботи? – поцікавилась у них.

– Зараз із цим вже нема таких проблем, як були колись...

Р. С. Коли матеріал уже був готовий до друку, вирішили уточнити у начальника Стрийської дистанції колії Віталія Великохатка показники роботи станом на 16 червня. Він повідомив, що уже модернізовано 17,32 км колії при річному плані 29,1; капітально відремонтовано 11,2 км проти річного завдання 14,2; середній ремонт колії здійснено на 9,9 км колії проти планованих 3,6; річне завдання з комплексно-оздоровчого ремонту колії, яке становить 36,1 км, виконано на 50 відсотків. Проведено середній ремонт 30 комплектів стрілочних переводів проти запланованих 29. Замінено 5 комплектів нових стрілочних переводів на залізобетонних брусах при річному завданні дев'ять одиниць.

Орися ТЕСЛЮК
Фото автора